

[Ellen Poulsen.]

ningerne o. s. v. i betragtning. Efter det foreliggende lovforslag forhøjes refusionsbeløbet til 2 kr. 50 øre, og som det også blev sagt af den foregående ærede ordfører, bliver der taget det hensyn, at hvis området er så stort, at det er nødvendigt, at der anskaffes bil til sygeplejersken, kan refusionsbeløbet forhøjes til 4 kr. 50 øre. Der er ingen tvivl om, at det her vil blive nødvendigt for det udvalg, der nu skal arbejde videre med dette lovforslag, at indhente en hel del oplysninger, for man må endelig ikke glemme, at udvalgsbetænkningen er fra 1953, og at de oplysninger og den statistik, som denne betænkning giver, er indsamlet i årene fra 1947 til 1953. Nu tre år efter kan alle de tal, der her er opgivet, vel ikke være helt à jour.

Der har været en vis tendens til, at kommunerne helt skulle overtage sygeplejen, og det er sket nogle steder. Men der er vist ingen tvivl om, at hvor det sker, vil ordningen blive betydeligt dyrere. Det er jo en erfaring, man har gjort, at når en eller anden funktion går over til at blive kommunal eller statslig, vil administrationen som regel blive langt dyrere.

Jeg tror også, der kan være grund til at se på de takster, der foreligger. Det er i bemærkningerne til lovforslaget anført, at statsanerkendte sygekasser skal betale 2 kr. pr. medlem til sygeplejeordningen, hvorimod de private sygeplejeforeningers kontingent er sat til 16 kr. for husstande og 8 kr. for enkeltpersoner. Der er måske nogen grund til også at se lidt på det, for det forekommer mig, at 2 kr. pr. sygekassemedlem er meget lidt i forhold til kontingentet i foreningerne. Det er vel også et af de punkter, hvor en kommende sygekasselovgivning må sætte ind, da der er mange ting, som man gerne ville have ført à jour, så de bedre passede til tiden i dag.

Vi må altså, som jeg sagde før, i udvalget bede om en hel del oplysninger, der ikke foreligger i det materiale, vi nu har fået.

Omkostningerne ved et patientbesøg af en sygeplejerske kan variere så meget, at de i ét sogn kan ligge oppe på mellem 10 og 12 kr., medens de i et andet sogn kan ligge helt nede under 2 kr. Forholdene er altså vidt forskellige. Jeg kan nævne, at et sogn, der har 460 indbyggere, betaler til

sygeplejerskens løn over 9 000 kr., og når man tager med i betragtning alle udgifterne ved denne sygeplejeordning, kommer man i virkeligheden op på over 20 kr. pr. indbygger til hjemmesygeplejen i dette sogn. Det er givet, at hjemmesygeplejen vil blive relativt billig for de større kommuner, især bykommunerne, men meget kostbar for de små landkommuner. Nu er der jo givet tilsagn om, at hvor en kommune er særlig vanskeligt stillet ligesom den, jeg nys nævnte, og hvor en kommune ligger isoleret med spredt bebyggelse og ikke har mulighed for sammenlægning med en anden kommune, kan ministeren yde et statstilskud efter forhandling med finansudvalget.

Det er i forslaget bemærket, at myndighederne, embedslægen, skal påse, at sygeplejeordningen bliver rationel. Man har med rette peget på, at den nogle steder i landet er urationel, idet det ville være det eneste rigtige at lægge et par sogne sammen, så at man kom op på det antal husstande, som en sygeplejerske kunne overkomme at besøge. Hertil vil jeg dog gerne have lov at sige, at når der endnu findes sogne, som arbejder på denne lidt urationelle måde, skyldes det ofte rent menneskelige hensyn, idet man ikke har villet afskedige en ældre sygeplejerske, der igennem en årrække har gjort et godt arbejde i sognet; men man er opmærksom på forholdene, og der vil ikke ske nyansættelser, uden at man rationaliserer og får en sammenlægning med et andet sogn.

Det er givet, at en fornuftig ordning af hjemmesygeplejen overalt i landet vil have meget stor betydning. Vi er alle sammen betænkelige ved de stadig stigende hospitalsudgifter, og der er ingen tvivl om, at en aflastning her må kunne finde sted; hvis patienterne kan få den fornødne pleje i hjemmene, må det betyde en aflastning for hospitalerne. Derfor forekommer det mig meget vigtigt, at vi snarest muligt får dette lovforslag gennemført og får loven praktiseret på en fornuftig måde.

Jeg kan på mit partis vegne give tilsagn om et udvalgsarbejde, som forhåbentlig resulterer i, at vi får en god og fornuftig sygeplejelovgivning.

Hanne Budtz: Det konservative folkeparti ser med glæde, at hjemmesygeplejens